

ΑΓΝΩΣΤΕΣ ΣΕΛΙΔΕΣ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

ΤΟ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟ ΕΙΔΥΛΜΙΟ ΤΗΣ ΕΙΣΣΑΒΕΤ ΤΗΣ ΑΓΓΛΙΑΣ

Η βασίλισσα της Αγγλίας με τον περίπλοκο και προβληματικό χαρακτήρα. Έργαυτείται σε ηλικία πενήντα τριών ετών. Ο άρκιος Ρομπέρ Ντεβερέ Κάρολ του Έσσεξ. Το μίσος του Σέρ Βάλτερ Ράλεϊ. Μια νύφη και άλλοκοτη άγαπη. Έργαυτας, μίσος, άμρικαλκντευσις,ζησασυτια και πείσμα. Ο Έσσεξ καταδικάζεται σε θάνατο. Η πανηγυρική θανατική του έκτελεσις. Ο Θεός ως προστάτης τη βασίλισσα !...» κλπ.

Έχουν γραφή παρατολλά για τη ζωή και τις ερωτικές περιπέτειες της μεγάλης βασιλίσσης των Αγγλων, της Ελισσάβετ. Τώρα όμως τελευταία ήρθαν σε φώς άγνωστες έντελώς λεπτομέρειες για το τραγικότερο επεισόδιο της ζωής της αυτοκρατεισς αυτής με τον καλλίπλοκο και προβληματικό χαρακτήρα. Και το επεισόδιο αυτό, μέσα άπ' τις δραματικές φάσεις του οποίου ξεπροβάλλει διάοληρη ή σποτεινή φαισωνομία της Ελισσάβετ, είναι ή ερωτική της περιπέτεια με τον εύνοισμένο της, τον Ρομπέρ Ντεβερέ Κάρολ του Έσσεξ. Θα σάς άρηρηθώμε την άγνωστη αυτή σελίδα των παρασησίων της Αγγλικής ιστορίας, γιατί παρουσιάζει ένα έντελώς ξεχωριστό ένδυα-φύων.

Η Ελισσάβετ είχε περάσει πειά τη νεανική της ηλικία, όταν έλαμψε έμπρος στή μάτια της το άστρο του Έσσεξ. Η βασίλισσα των Αγγλων ήταν τότε πενήντα τριών χρόνων και διατηρούσε την όμορφιά της με τά φρεσάδια. Μολαταύτα ή πολλές ερωτικές περιπέτειες είχαν αφήσει ανεξάλεπτα ίχνη μέ-α στην γερασμένη και κορμασμένη καρδιά της. Και όμως μέσα σ' αυτήν την καρδιά έπληθεζε ακόμα όρημ και πάθος, που κανείς δεν μπορούσε να έτοιμασθή άπ' ό-σους περιεστοιχίζαν την ξεκουσμένη βασί-λισσα.

Ο Ρομπέρ Ντεβερέ Κάρολ του Έσσεξ ήταν αντίθετος τότε νέος, όμορφος, έξα-φρετικά πνευματιόδης και ιπποκιτώτατος στους τρόπους του. Μαζύ του ή Ελισσά-βετ είχε ξανάδη μιá δεύτερη νεότητα. Ο νεαρός αυτός ειπατιόδης την είχε άναστα-τώσει, είχε ξυπησεί μέσα της πάθος νέους, την είχε κάνει ξαγνικά μιá βίλη, διασηφιστή, καινοφύρα γυναίκα. Ο τε-λεσταός άσπαστής της, ο σιαδός και ά-πίστους σέρ Βάλτερ Ράλεϊ, ο όποιος έ-σασε τότε είχε όλη την εμπιστοσύνη της, της φρανόταν τώρα με την πραγματική του όψη. Ο σέρ Βάλτερ Ράλεϊ κατάλαβε ότι είχε να κάνει με έναν έξαφρετικά έπι-κίνδυνον άντιζήλο. Και ένα άσπαστο μίσος έγγύμισε την ψυχή του εναντίον του νεαρού εύνοισμένου.

Η σέσησις της Ελισσάβετ και του Κάρολ του Έσσεξ είχαν έναν έξαφρετικά διάφοροφιο χαρακτήρα. Ύπληξαν στιγμές κατά τις όποιες ή Ξακουσμένη βασίλισσα λισσούσε κνυολεκιτωσός από ζήλεια γι' αυτόν. Ο Κάρολ του Έσσεξ ήταν ένας ό-

Έπλεσαν στα πόδια της βασίλισσας ζητώντας να τή γροσίση τη ζωή...

Ο ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ. — Μία λέξι άπό-μα, δεσποινίς. Έπιατε πως δεν έχετε παύά μόνο τη μητέρα σας στον κόσμο, κ' έγω έγω ένα γένο-πατέρα, που στενοχωριέται πάλο μοναχός όλη μέρα...
ΣΟΥΣΑΝΑ. — Κα ή μητέρα μου στενοχωριέται πολύ, ή ζωμέ-νη, μοναχή όλη την ήμέρα.
Ο ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ. — Την ζωμένη τη μητέρα σας!
ΣΟΥΣΑΝΑ. — Τόν ζωμένο τόν πατέρα σας!
Ο ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ. — Πόσο θα την αγαπούσα τη μητερού-λα σας!
ΣΟΥΣΑΝΑ. — Πόσο θα τόν λώτωνα τόν πατερούλη σας!
Ο ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ. — Τι πρέπει να γίνει, λωπίνα, για να μόν είνε μοναχιά και στενοχωριόνται όλη την ήμέρα;
ΣΟΥΣΑΝΑ. (γελώοντας). — Να τούς παντρωθώμε !...
Ο ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ. — Ναι... Ναι... Κι άν αυτοί θελήσουν να παντρωθών έμεις; Τι λέτε;
ΣΟΥΣΑΝΑ. (σκελιτωή). — Αυτό σκέλομαι κ' έγω...
Ο ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ. (σηγανόντας σμά της). — Μοι έπιτρέπετε να σάς πώ άραβονιαστικά μου, πών άξωμοι του μάδων οι γονείς μας; Και να σάς πώ ακόμα μιá μόνο λέξι;... Μία μόνο λέξι, δε-σποινίς...
ΣΟΥΣΑΝΑ. — Σας άκούω, ζωμέ διευθυντά...
Ο ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ. — Μ' αγαπάτε;
ΣΟΥΣΑΝΑ. (γέγονοντας το κεφάλι της στον όμο του). — Και σεις;
Ο ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ. — * Δεν ύπάρχει παρά μόνο μιá λέξι στον κό-σμο: Σ' αγαπώ !... (Φιλώοντα...)

μορφος λεοντιόνης, είχε πολλές ερωτικές κατακτήσεις που, όσο κι άν προσπαούσε να τις κρατήση κρυφές, δεν μπορούσαν να διαφύ-γουν την προσοχή εκείνης που τόν αγαπούσε με όλη την παραιορά της γερασμένης καρδιάς της.

Παρ' όλες όμως αυτές τις κατακτήσεις του, ο Κάρολ του Έ-σσεξ πάντα άσπαστότανε μια άπείροιστη άγάπη, μιá νύφη έντελώς άγάτη για την Ελισσάβετ. Η βασίλισσα έξασκούσε έπάνω του μιá παράδοξη, μακρή ιστορεί να πη κανείς, γοητεία. Η δυό αυτές άν-θρωπίνες πάφεις είχαν μεταξύ τους καταληρητική όμοσότητα. Η Ελισσάβετ ήταν όσο και ο Κάρολ εύαίσθητη, όσο κ' εκείνος μιατιώ-δοξη, όσο κ' εκείνος μιá προβληματική φρωσωνομία.

Μεταζύ τους έπληθεζε πάντοτε μια άδάκατη και λισσοφής πάλη. Μιá πάλη γεμάτη άλλοτε από έρωτα και άλλοτε από μίσος, μιá πάλη άμικαλάντευσις, μιá έναλλάγη αγροφάνειας και πείσματος.

Από ή άλλοκοτη ερωτική προπέτεια της Ελισσάβετ διήρκεσε χρόνια διάοληρη. Και στο τέλος, σε μιá από τις φοβερές εκείνες στιγμές της πα-ραφορίας της, ή Ελισσάβετ έπληξε μιá τραμακτική άποφασί: Να σποσώση τόν άν-θρωπο αυτό, που αγαπούσε όστούσο με όλη τη δύναμη της ψυχής της!

Η θέλησις της βασίλισσας ήταν νόμος. Ο Κάρολ κλεισθήκε, κατόπιν διαταγής της, στη φυλακή, με την κατηγορία ότι κατε-πέδωσε τά συμμέροντα του Θεού.

Έπειτα από λίγον καιρό καταδικαστή-κε σε θάνατο, παρά τις ίκεσιές τόν συ-γγένων του, πούτσαν στα πόδια της βα-σίλισσας, ζώνταντας να τόν λωπήθη και να τή ζωσθή τη ζωή...

Και να τώρα πως ένας συγγουφός της έπληξε εκείνη περιφράσι τη θανατι-κή έκτέλεσι του τραγικού αυτού εύνοισμέ-νου της Ελισσάβετ:

«Η έθνοσιπία—λέγει—της έπληξης έ-κρινε; άπατιόσε μιá διάοληρη ποικιόδη τελεστή σ' αποφασίσε περιστάσεις, και ο ά-ποκεράλισμος του καταδίκων γινότανε έ-πειτα από μιá μακρή σειρά έρωτασιμων έ-πιδείξεων.

Ο Κάρολ παρουσιόσθηκε ντυμένος στα μάδα των περιστοιχίζόμενων από τρεις ίερωμένους. Όταν ανέθηκε στη λι-μνητό, έβγαλε το καπέλο του και έκανε μιá κωλοία έμπρος στους λώδους, που είχαν συγκεντρωθή στην πλατεία. Έπειτα άρχισε να μιλή.

«Ωμολόγησε τά άμαρτημάτα που είχε διαπράξει, γενικά και στις λεπτομέρειές-τους. Άπολογήθηκε έπειτα γι' αυτό που τόν κατηγορούσαν και διεκρίνε την ά-φροσύνη του. Και όταν έτελείσασε την άγό-ρευσι του, με μιá συγγινική άποστροφή προς τους συγκεντρωμέ-νους λώδους, πέταξε πέρα το μαύρο μονάδι του και γονάτισε.

Τότε—έναν από τους πνευματιώσες που τόν περιεστοιχίζαν άρχισε να τώ πιστώσά να διατηρησά το θάρος και την φρωσμία του έμπρος στη φροχή του θανάτου. Ο κατάδικος τώ άποκρίθηκε ότι ήλιξτε πως θα τόν ενσώχιση στη φροκτι έκρινε στιγμή ή ζωσί του Θεού.

Σηκώθηκε κατόπιν και πάει και έβγαλε το μαύρο γονατογύ του. Και τότε έβάνηκε μιá ζωμίδα κόκκων χυμητού γρόμματος που φο-ρούσε από μίσος. Έτσι, με το μέτωπο ψηλά, όμορφος, ίπποκιτώδης, με τις όμαές μπουδλες του ζωμένη έπάνω στους όμοους του, έστάθηκε για τελευταία φορά έμπρος στα μάτια του κόσμου.

«Έργονάτισε βωτερα και πάει και ένώ άπλωνε τά ζωρία του, σε σημείο ότι ήταν έτοιμος, είπε:

«—Θεέ μου, συγγώρησε το δούλο σου !...»
Και ήσυχα-ήσυχα έβαλε το κεφάλι τόν στο φροκτι μηζάνημα του θανάτου. Ο δήμος έτροάθηκε το χωλό και το βαρμ' μαζαίρι έπεσε με όρημ, σφραβίζοντας άπασία στον άέρα. Το αμα έπλημμύρισε τις μπουδλες του Κάρολ. Κοριόσθηκε όμως να ύρσοσυν και ν' άρησυν να πέση και για δεύτερη φορά το μαζαίρι τής λαμπήρου για ν' ά-ποκοπή έντελώς το κεφάλι του Κάρολ από το ύπολοιπο σώμα. Τότε ο δήμος το άσπαξε από τά μαλλά, το σήκωσε ψηλά και έβρόνάσε:
«—Ο Θεός ως προστάτης τη βασίλισσα !...»
Έτσι τελείσασε ή ερωτική αυτή τραγωδία της Ελισσάβετ.